

РЕШЕНИЕ

№ 30025

гр. София, 28.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 13.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4173** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закон за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ във връзка с чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на П. И. П. срещу заповед рег. № 4379з-388/17.03.2026 г. на началника на Гранично полицейско управление /ГПУ/ - К..

Жалбоподателят твърди, че не е извършил нарушение на служебната дисциплина. В заповедта няма ясно посочени фактически и правни основания. Не били изпълнение задълженията на чл. 205 – чл. 207 ЗМВР. Въпреки че била разкрита обективната истина /отсъствието на служителя от склад „Вещеви“ и установен здравословен проблем/, се приемало наличие на умисъл. Не били отчетени обстоятелствата по чл. 206, ал. 2 ЗМВР. Неправилно било обсъдено възможното приложение на чл. 198 ЗМВР. Сочи се, че заповедта била издадена в несъответствие с целта на закона. Моли за отмяна на оспорения акт. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят П. И. П., редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена. Не били представени доказателства относно компетентността на органа. Атакуваната заповед била издадена в нарушение на закона, не били посочени правните и фактическите основания за това. Не била изяснена обективната истина по случая, като не били обсъдени дадените обяснения от служителя, че същият, освен че е имал здравословен проблем – счупване на долен крайник, е бил в болничен повече от месец, нито представеният медицински документ с мнение от лекар, че служителят не следва да носи стегнати обувки /униформени/, нито че същият се е опитал да закупи нови обувки /част от униформата му за зимата/, но служителят в служебния склад „Вещеви“, от който могат да бъдат закупени тези обувки, не бил на работа повече от 2 месеца,

след което е освободен от длъжност. Твърди се също, че органът е поставил служителя в невъзможност да изпълни изискванията да бъде в униформа, която да отговаря на изискванията за изпълнение на служебното му задължение. Не била извършена преценка нарушението да бъде квалифицирано като маловажно. В заповедта изрично било посочено, че няма настъпили вредни последици, поради което липсва фактически състав на дисциплинарно нарушение в случая. Не било обсъдени и данните от кадровата справка на служителя – награждаването му три пъти. Акцентира, че не следвало да се взема предвид при дисциплинарното производство нарушение от 2011 г., тъй като наказанието било наложено преди повече от 15 години и в период, в който служителят е бил назначен в РПУ. Предвид представената втора заповед за дисциплинарно наказание на служителя П., оспорена по адм. д. № 5017/2026 г. на 86 с-в на АССГ, се твърди, че дисциплинарнаказващият орган /ДНО/ е нарушил чл. 197, ал. 3 ЗМВР. Моли за отмяна на заповедта и присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът - началник на ГПУ - К., редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събрания по делото доказателствен материал, намира за установено следното от фактическа страна:

Към дата 16.01.2026 г. жалбоподателят младши инспектор П. И. П. е заемал длъжността старши полицаи 03 група в Граничен контролно – пропускателен пункт /ГКПП/ - К. от ГПУ – К., Регионална дирекция „Гранична полиция“ /РДГП/ - Драгоман.

Видно от докладна записка рег. № 4379р-2095/19.01.2026 г. на 16.01.2026 г. около 14:20 ч. на ГКПП - К. била извършена проверка от старши комисар С. К. – директор на РДГП – Драгоман, при която се установява, че П. И. П. при изпълнение на служебните си задължения е бил с черни спортни обувки, марка „А.“, т.е. не бил с разпорежено за сезона зимно униформерно облекло.

Горното се установява и от описано от П. в докладна записка от рег. № 4379р-2093/19.01.2026 г. Същият сочи, че от 2024 г. разполага с два комплекта летни кожени обувки с перфорация и един брой комплект зимни кожени обувки тип „Специални“, но последните били силно износени и с нарушена цялост. Твърди се, че е ходил няколко пъти до РДГП – Драгоман с цел набавяне на зимни обувки, но му било обяснено, че служителят от служба „Вещеви“ е в отпуск по болест, не се сочила дата на завръщането, като на един от инструктажите им разбрал, че служителят е с прекратени правоотношения. В периода от 05.12.2025 г. до 03.01.2026 г. бил в отпуск по болест поради счупване на палец на ходило, което се отразявало зле при носене на неудобни обувки. При инструктаж след завръщането му бил разбрал, че склад „Вещеви“ ще работи от 22.01.2026 г. Поради горното нямал възможност да си получи нови зимно служебни обувки и бил принуден да изпълнява служебните си задължения с лични обувки.

Със заповед № 4379з-147/26.01.2026 г. на началника на ГПУ - К. е разпорежено извършването на проверка за изясняване на постъпилите данни в докладна записка с рег. № 4379р-2095/06.06.2025 г. /с погрешно посочена дата/. Определен е съставът на комисията /дисциплинарно-разследващ орган/ от ГКПП – К. от ГПУ - К. при РДГП – Драгоман: председател – главен инспектор М. М. /началник I степен /, членове - старши инспектор В. М. /началник на 01 група/ и инспектор М. К. /разузнавач V степен в група ОИД/. За извършване на проверката и изготвянето на становище е даден срок – до 26.03.2026 г. Предварителните данни за нарушение на служебната дисциплина били по чл. 194, ал. 2, т. 1 ЗМВР, за което се предвиждало наказание „порицание“ по чл. 200, ал. 1, т. 15 ЗМВР /нарушение на чл. 22, т. 1 и чл. 33 от Наредба № 8121з-1010/24.08.2015 г. за униформеното облекло и работното облекло за служебно ползване в МВР/. Жалбоподателят се е запознал със заповедта на 04.02.2026 г.

На 04.02.2026 г. е връчена на П. И. П. покана за запознаване със заповедта за образувано на дисциплинарното производство и за даване на писмени обяснения.

Видно от докладна записка рег. № 4379р-7585/27.02.2026 г. към дата 16.01.2026 г. старши инспектор И. не бил уведомен за невъзможността на П. да носи разпоредените за сезона служебни обувки поради медицински проблем, като не бил представил и документ за това. По време на инструктажа от И. никой от служителите не докладвал, че не е с униформено облекло, разпоредено за сезона, като се твърди, че служителите били попитани дали спазват изискванията за носене на униформено облекло според сезона.

Дадени са обяснения от П. И. П. на 19.02.2026 г. до началника на ГПУ - К., в които се възпроизвежда посоченото в докладната записка от 19.01.2026 г., посочват се датите на посещение на служба „Вещеви“ и се прилагат копия на болничен лист и медицинска бележка от 27.01.2026 г., видно от която с оглед получената травма се изразява мнение лицето да не носи пристягащо обувки /униформени/.

Резултатите от проверката са обективирани в обобщена справка рег. № 4379р-9136 от 10.03.2026 г. Описана е горната фактическа обстановка, обсъдена е кадровата справка. Посочено е, че на 16.01.2026 г. на дежурство в дневна смяна за времето от 08:00 ч. до 20:00 ч. е била 04 група, в чийто състав е разпределен П. И. П. /мобилен 02 на трасе „изход“/, като ръководител на дежурната смяна бил старши инспектор А. И.. Сочи се и, че деянието е извършено виновно под формата на умисъл, като не можело да се класифицира като маловажно. Предлага се да бъде наложено наказание „порицание“ за срок от 6 месеца до 1 година. След изготвяне на справката жалбоподателят не е дал писмени обяснения или възражения.

На 17.03.2026 г. е изготвено становище от председателя на дисциплинарно разследващия орган до ДНО, с което се възпроизвежда обобщената справка от 10.03.2026 г. и се предлага налагането на наказание „порицание“ за срок от 6 месеца до 1 година.

ДНО - началник на ГПУ - К. е възпроизвел в оспорената заповед № 4379з-388/17.03.2026 г. описаната по-горе фактическа обстановка. Посочил е, че е разгледал и обсъдил доводите на жалбоподателя, но не ги приема. Обсъдени са тежестта на нарушението, което не можело да се квалифицира като маловажно, но следвало да се предприемат мерки за укрепване на дисциплината, да се въздейства и предупреди служителя, а възпитателно и превантивно спрямо другите служители; липсата на последици от нарушението; обстоятелствата, при които е извършено; формата на вината; цялостното поведение на служителя. На основание чл. 204, т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 3, чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР и чл. 200, ал. 1, т. 15 от ЗМВР с оспорената заповед на младши инспектор П. И. П. - старши полицай 03 група в ГКПП - К. от ГПУ – К., РДГП – Драгоман, е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 8 месеца, считано от датата на връчване на заповедта. Служителят е предупреден, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение в срока на наложеното наказание ще му бъде наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една до три години“.

Заповедта е получена от адресата ѝ на 20.03.2026 г.

При така установеното от фактическа страна, след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл. 146 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима - насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл. 211 от ЗМВР във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК и от активно легитимирано лице - адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Актът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 204, т. 4, тъй като процесното наказание се явява наложено на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР от началник на ГПУ - К. - лице на ръководна длъжност, по отношение на младши инспектор/старши полицай – младша изпълнителска длъжност съгласно т. III.2.2., т. 1 от приложение № 1 и т. 14 от приложение № 2 от заповед № 81213-140 от 24 януари 2017 г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР. Не е налице основание за прогласяване на нищожността на оспорения акт съгласно на чл. 168, ал. 1 – ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

На основание чл. 210, ал. 1 ЗМВР „дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта“. Оспорваният акт формално съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 ЗМВР реквизити.

Разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която „при определяне на вида и размера на дисциплинарни наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата“, е формално съобразена. Посочена е тежестта на нарушението, като не е обсъдено в какво точно се изразява тя и не е уточнено кои точно обществени отношения са засегнати с нарушението. Възпроизведени са общо целите на налагане на дисциплинарни наказания – предотвратяване извършването на нарушения на служебната дисциплина и възпитателно въздействие, но без да са обвързани конкретно с жалбоподателя и останалите служители на МВР, ГПУ – К.. Не е отчетено, че от деянието не са настъпили вредни последици. Извършена е незадълбочена преценка на поведението на държавния служител, без да се съобрази, че същият е награждаван по смисъла на чл. 191 ЗМВР 3 пъти, и, че по отношение на същия е наложено дисциплинарно наказание, но преди 15 години.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗМВР държавните служители в МВР, които са нарушили служебната дисциплина, се наказват с предвидените по чл. 197, ал. 1 от този закон дисциплинарни наказания. Дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му /чл. 195, ал. 1 ЗМВР/. Съгласно чл. 196 ЗМВР дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган, като се приема за открито, когато същият този орган е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В конкретния случай не би могло да се установи кога започва да тече двумесечният срок от откриване на нарушението, доколкото върху справката с рег. номер от 10.03.2026 г., в която са отразени резултатите от проверката, е поставена резолюция „съгласен съм с предложението, на служителя да се наложи дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от осем месеца“ с дата 16.03.2026 г., но липсва отразяване на имената и длъжността на лицето, което е поставило подписа си под резолюцията. По сходен начин е и в становището от 17.03.2026 г. Препятства се изводът на съда към кой момент са постъпили материалите по дисциплинарното производство при компетентния дисциплинарно наказващ орган и същият е установил безспорно нарушението и нарушителя, както и дали са налице основания за прекратяване на дисциплинарното производство по чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР.

В разпоредбите на чл. 205, ал. 1 – ал. 3, ал. 6 и чл. 206, ал. 1, ал. 3, ал. 4 от ЗМВР са разписани и следните процесуални правила: дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. Държавният служител, срещу

когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР или от адвокат. За изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване. За разкриване на обективната истина могат да се използват всички начини и средства, допустими от закон. Дисциплинарното производство приключва в срок до 4 месеца от образуването му, а по дисциплинарни производства, представляващи фактическа и правна сложност, този срок може да бъде продължаван до два месеца със заповед на органа по чл. 204 от с.з. След приключване на проверката и преди налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно наказващият орган е длъжен да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения, но и да събере и оцени всички доказателства, както и доказателствата, посочени от държавния служител

В конкретния случай дисциплинарното производство е приключило в срок до 4 месеца от образуването му, като в хода му провереното лице П. И. П. е дало своите обяснения, вкл. и чрез изготвяне на докладна записка преди образуване на дисциплинарно производство, но от тях не може да се установи от кого са приети – не са посочени имената на лицето, което е поставило съответната резолюция, и длъжността, която то заема. Предвид това не може да се формира извод, че дадените обяснения са приети именно от дисциплинарно наказващия орган.

Налице са данни, че П. И. П. се е запознал с резултатите от проверката, обективирани в справката. Предоставена е и нова възможност за депозиране на писмени обяснения и възражения, но това е осъществено чрез покана на членовете на комисията, която е назначена да проведе проверката по случая. Нарушена е при това разпоредбата на чл. 206, ал. 1 ЗМВР, в която алтернативно са посочени възможностите за изразяване на защитната теза на държавния служител – същият да бъде изслушан или да даде писмени обяснения, като това следва да бъде осъществено в двумесечния срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР. Разпоредбата на чл. 206, ал. 1 ЗМВР въвежда задължение за дисциплинарно наказващият орган, какъвто е началникът на ГПУ - К., преди да наложи наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, не и задължение за дисциплинарно разследващия орган. Не се доказват зависещи от служителя причини, поради които той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения, така че да се обоснове неизпълнение на задължението на дисциплинарно наказващият орган, но в съответствие с чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Правото на участие на П. И. П. във воденото дисциплинарно производство по чл. 205, ал. 3 от ЗМВР е ограничено, поради което се формира извод за наличието на съществени процесуални нарушения - основание за отмяна на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

В конкретния случай действително се формира извод, че не се изпълняват от **П. И. П.** конкретни служебни задължения - чл. 22, т. 1 и чл. 33 от Наредба № 8121з-1010/24.08.2015 г. за униформното облекло и работното облекло за служебно ползване в МВР, представляващи дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1 ЗМВР. Липсват и доказателства от страна на лицето, че е информирал своевременно ръководителя на дежурната смяна и началника на ГПУ – К. за обективната невъзможност да носи зимни служебни обувки, както и, че действително е бил възпрепятстван да получи такива от склад „Вещеви“, така че да се оправдае неправомерното му поведение. Въпреки това не е изначално изключена възможността неизпълнението по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 ЗМВР като отклонение от изискванията да се квалифицира като незначително. В тази хипотеза нарушението би било маловажно по смисъла на чл. 198, ал. 2 от ЗМВР, а

съответстващото му дисциплинарно наказание е „мъмрене“.

Не е реализирана целта на закона. Нарушен е и принципът за съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Преди всичко административните органи следва да упражняват своите правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Вярно е, че целта на дисциплинарно наказващия орган е да дисциплинира държавния служител при изпълнение на служебните му задължения и упражняване на служебните му правомощия, но от друга страна, налагането на дисциплинарното наказание следва да бъде последица от проведена процедура, при която не са съществено ограничени правата на наказаното лице. Наказанието „порицание“ е наложено несправедливо, като предвид липсата на конкретни мотиви в какво се изразява тежестта на нарушението и предвид извършеното деяние и обстоятелствата, при които е извършено, съдът намира, че тази тежест е незначителна. В случая макар и в акта да са изложени някакви мотиви относно размера на наложеното наказание, същите съдът намира за недостатъчни да обусловят определянето му над минимално установения в чл. 200, ал. 2 ЗМВР. Допуснатите процесуални нарушения, в своята съвкупност и установяването по отношение на някои от тях, че са съществени, ограничават правото на защита на наказаното лице. Отделно, законът дава възможност за налагане на друго по-леко наказание от процесното, а именно – „мъмрене“ или „писмено предупреждение“, които не са наложени от ДНО, а последният и твърде формално е подходил при преценката за маловажност на нарушението и не е изложил никакви доводи защо нарушението не може да се квалифицира като маловажно.

Извод: оспорената заповед е незаконосъобразен административен акт и като такъв подлежи на отмяна /чл. 172, ал. 2 АПК/.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК от ГДГП – юридическото лице, в структурата на което е органът, издател на оспорения в настоящото съдебно производство акт /по аргумент § 1, т. 6 ДР АПК във връзка с чл. 37, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 1 и чл. 38, т. 4 ЗМВР/, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 500 евро, представляващи уговорено и платено в брой адвокатско възнаграждение съгласно представения договор за правна защита и съдействие.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**
РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед рег. № 4379з-388/17.03.2026 г. на началника на Гранично полицейско управление - К..

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ да заплати на П. И. П., ЕГН [ЕГН] с адрес – [населено място],[жк]бл. № 51, вх. В, ет. 3, ап. 43, сумата в размер на 500 евро, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно оспорване по аргумент от чл. 211, изр. трето във връзка с чл. 197, ал. 1, т. 3 ЗМВР.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: